

ἀγαθόκαλα τά, Πελοπν. ἄγαθόκαλα Κρήτ.

Ἐκ συμφύρ. τῶν οὐσ. ἀγαθὰ καὶ καλὰ.

Τὰ πρὸς τὴν εὐζωίαν καὶ εὐμάρειαν συντείνοντα, ὁ πλοῦτος ἔνθ' ἄν.: Ἐχει ἀγαθόκαλα Πελοπν. Συνών. ἀγαθὰ.

ἀγαθόκαλα ἐπίρρ. Πελοπν.

Ἐκ συμφύρ. τῶν ἐπίρρ. ἀγαθὰ καὶ καλὰ.

Ἐν εὐτυχίᾳ, λαμπρά, ὥραϊα: Περονάει ἀγαθόκαλα.

ἀγαθομαρία ἡ, Σῦρ. Χίος ἀγαθομαρία Πάρ. Σῦρ. κ. ἄ. ἀγαθομαρία Σάμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγαθός καὶ τοῦ κυρίου ὄν. Μαρία.

Ἀπονήρευτος, βλάξ, εὐήθης, ἐπὶ ἀνδρὸς καὶ ἐπὶ γυναικὸς (ἔκ τινος Μαρίας, ἡ ὁποία ἦτο βλάξ) ἔνθ' ἄν.: Αὐτὸς εἶναι μὲν ἀγαθομαρία! Σῦρ. Συνών. ἀγαθομαροῦσα, ἀγαθομηλεξά, κουτομαρία. Πβ. ἀγάθας.

ἀγαθομαροῦσα ἡ, Πάρ. Σῦρ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγαθός καὶ τοῦ κυρίου ὄν. Μαροῦσα.

Βλάξ, ἡλίθιος, καὶ ἐπὶ ἀνδρὸς καὶ ἐπὶ γυναικὸς (ἔκ τινος εὐήθους Μαρούσας). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγαθομαρία.

ἀγαθομηλεξά ἡ, ἀμάρτ. ἀγαθονμ'λεξά Κυδων. Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγαθός καὶ τοῦ κυρίου ὄν. Μηλεξά.

Γυνὴ ἀπλοϊκὴ, ἐπιτόλαιος, εὐήθης (ἔκ τινος Μηλεξᾶς μωρᾶς) ἔνθ' ἄν.: Εἶσι, καμέψ', δὲπ ἀγαθονμ'λεξά κι δ,τ' οἱ ποῦν τὰ πιστεύ'ς! Σαμοθρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγαθομαρία.

ἀγαθόπαιδο τό, ἀμάρτ. ἀγαθόπαιο Κάλυμν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγαθός καὶ τοῦ οὐσ. παιδί.

Παιδίον ἀφελές, μωρόν: Μοιὲ ἀγαθόπαιο τὴν ἤκαμε τὴ δουλειά (ὡς παιδίον κουτὸν ἔκαμε τὴν ἐργασίαν. μοιὲ = ὁμοιον).

ἀγαθόπουλλος ἐπίθ. Εὐβ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγαθός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -πουλλός.

Μωρός, εὐήθης (οἶονεὶ υἱὸς ἀνθρώπου ἀγαθοῦ, ἀπλοϊκοῦ, βλακὸς) ἔνθ' ἄν.: Ὡς ὁ κακομοίρης, ἀγαθόπουλλος κι αὐτός! Εὐβ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγάθας.

ἀγαθός ἐπίθ. σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Σάντ.) ἀγαθός Κρήτ. ἀγαθὸς Κρήτ. ἀγαθὸς Σκῦρ. ἀγαθὸς Τσακων. ἀγαθός Κάρπ. Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀγαθός Κύπρ. (καὶ ἀγαθός) Μεγίστ. Νίσυρ. ἀγαθός Κύπρ. ἄγαθός Θήρ. Μύκ. ἄγαθός Κύπρ. ἄγαθός Σύμ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀγαθός. Τὸ ἀγαθὸς ἐσχηματίσθη κατὰ τὰ εἰς -ὸς τριτόκλιτα βαρέις, γλυκὺς κτλ. Τὸ ἄγαθός κατὰ τὸ ἀγάθας.

Α) Ἐπὶ προσώπων **1)** Ἰκανός, ἄξιος Λέσβ. κ. ἄ.: Παροιμ. Ἀγαθὸς τοιλλάός' πάντα τοιλλάός' (τοιλλάός' = κελ-λάρις. Ἐπὶ ὑπαλλήλου ἱκανοῦ διατηρουμένου διαρκῶς ἐν τῇ θέσει του) Λέσβ. Ἡ σημ. αὕτη ἤδη ἀρχ. Πβ. «ἀγαθὸς βασιλεύς, ἀγαθὸς θεράπων». **2)** Χρηστός, ἐνάρετος, καλοκάγαθος Ἡπ. Κάρπ. Κυκλ. (Θήρ. Μύκ. κ. ἄ.) Κύπρ.

Μεγίστ. Πελοπν. (Γορτυν. Λάστ. κ. ἄ.) Πόντ. (Σάντ.) Στερελλ. (Ἀγρίν.) Τσακων. κ. ἄ.: Ἀνθρώπος ἀγαθός. Ἀγαθὴ ψυχὴ πολλαχ. Ἀγαθὸν ἄνθρωπο Τσακων. Στοιχειὸν ἀγαθὸν (ὁ ἀγαθὸς τῆς οἰκίας δαίμων. Ἀντίθ. στοιχειὸν πονηρὸν) Κάρπ. **3)** Ὁ ὑπὲρ τὸ δέον ἀγαθός, ἀφελής, ἐπιτόλαιος, εὐήθης Ἀθῆν. Θράκ. (Μάδυτ. Σαρεκκλ.) Ἴων. (Κρήν.) Κάλυμν. Κάρπ. Κρήτ. Κυκλ. (Θήρ. Νάξ. Σῦρ. κ. ἄ.) Κύπρ. Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ. Νίσυρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. κ. ἄ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ.) Σάμ. Σύμ. κ. ἄ.: Σὺν ἀγαθὸς δὲ μοῦ φαίνεται ὁ κακόμοιρος καὶ δὲν τοῦ σινερί-ζομαι Θήρ. Ἐχω δ'κνὸ γιούς, ὁ ἕνας ἐν ὄξυπνος, ἔδει νοῦν, ὁ ἄλλος ἐν ἀγαθός, ἐν ἐξέρει τίποτες ποῦ τὸν κόσμον Κύπρ. Πῆρι μινὰ γ'ναῖκα ποῦλν ἀγαθὴ Λέσβ. || Παροιμ. Ἀνέπιασε τὸν ἀσθὸν νὰ πῇ τὰ μυστικά του (περιποιούμενος καὶ κολακεύων ἀπλοϊκὸν ἄνθρωπον πολλὰ δύνασαι παρ' αὐτοῦ νὰ ἐπιτύχῃς) Κάρπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγάθας. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀγαθὸς ἐπών. Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀγάθος σκωπτικὸν ἐπών. Κεφαλλ.

Β) Ἐπὶ πραγμάτων **1)** Ὁ καλὰ προμηνύων, εὐοίωνος, αἰσιος καὶ ἐν γένει καλὸς Ἀστυπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σηλυβρ.) Κεφαλλ. Κυκλ. Κύπρ. Παξ. Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Κοτύωρ.) κ. ἄ.: Φρ. Ἀγαθὸ ξημέρωμα Κυκλ. Καλὴ σου μέρα κι ἀγαθὴ Κεφαλλ. Μάν. Καλὴ σου νύχτα κι ἀγαθὴ Κρήτ. Ἀγαθόν, ἀγαθόν! (ἀντιφώνησις πρὸς κόρακα ἐπὶ στέγῃς οἰκίας καθήμενον καὶ ἀπαισίως κρώζοντα πρὸς ἀποτροπὴν προαγγελλομένου κακοῦ) Κοτύωρ. Ἀγαθὴ λαλιὰ δὲ μὲ δίνει (δὲν μοὶ ὁμιλεῖ μὲ καλωσύνην) Σηλυβρ. (Συνών. φρ. δὲ μὲ δείχν' ἀγαθὸ γλέφαρον Ἴμβρ.) Τέλη ἀγαθά! (εὐχὴ πρὸς ἀρραβωνισθέντας ἢ νεονύμφους) Ἀδριανούπ. Αὐτὸς εἶναι ἀγαθὸ ξημέρωμα (ἐπὶ ἡλιθίου) Χίος || Ἄσμ.

Ὡρα καλὴ τὸ ὥρ' ἀβαχὴ τὸ ὥρα εὐλοημένη, τούτ' ἡ δουλειὰ ποῦ ἀρκέψαμεν νὰ βκῇ στερεωμένη Κύπρ.

Καλὴ μέρα κι ἀγαθὴ σου | κι αὐριο καλύτερή σου (προσφώνησις μητρὸς πρὸς τέκνον κατὰ τὴν πρωινήν ἔγερσιν του ὑπὸ τύπον εὐχῆς) Παξ. **2)** Πρόσφορος, κατάλληλος, ἐπὶ λιμένος Θήρ. Ἴμβρ. Κύπρ. Λέσβ. Μεγίστ. Πελοπν. (Μάν.) κ. ἄ.: Παροιμ.

Ἀνακάπουλον καράβι | 'ς ἀγαθὸ λιμάνι πάει (ἀνακάπουλον καράβι = τὸ ὑπὸ τρικυμίας ἀπολέσαν τὰ καπούλια του = τὸ πηδάλιον. Ἐπὶ ἀπροσδοκῆτως εὐρισκομένης σωτηρίας ἐν τῇ μεγίστῃ ἀμηχανίᾳ ἢ ἐπὶ εὐτυχήματος ἀνελπίστου ἐπερχομένου ἐν ὥρᾳ δεινῆς οἰκονομικῆς ἀνάγκης ἢ ἐπὶ εὐδοκίμῃσεως ἀνθρώπου νομιζομένου τέως ἀνικάνου καὶ ἀνεπιτηδείου εἰς πᾶν ἔργον. Ἡ παροιμ. ἐν παραλλαγαῖς κ. ἄ. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,344 καὶ 392) Μεγίστ. || Ἄσμ.

Μέσ' σὲ καράβια τοῦ γαλοῦ, μέσ' 'ς ἀγαθὸ λιμεῶνα Κύπρ.

Ἰκεῖ θὰ πά' ν' ἀράξομαι 'ς ἐν' ἀγαθὸν λιμεῶνα

Ἴμβρ. **3)** Ὁ μὴ ἔχων ἔντασιν ἰσχυράν, ὁ μὴ ἔχων δύναμιν, ἐπὶ οἴνου, κλιβάνου κττ. Κύθηρ. Πελοπν. (Λακων.) κ. ἄ.: Ἀγαθὸ κρασί (τὸ μὴ περιέχον πολὺ οἶνόπνευμα) Κύθηρ. Λακων. Φοῦρος ἀγαθός (ὁ ἔχων βαθμὸν θερμοκρασίας χαμηλὸν) Λακων. Ἀντίθ. δυνατός.

ἀγαθότη ἡ, Κάλυμν. Νάξ. κ. ἄ. ἀγαθότε Πόντ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀγαθότης.

1) Χρηστότης, ἀγαθότης, καλωσύνη Κάλυμν. Νάξ. Πόντ. κ. ἄ.: Ἐχει μὲ ἀγαθότη ἀπάνω του Νάξ. **2)** Ἡ

